

COMISSIONS de MESTRES i LLICENCIATS

Juliol-74

n° 14

EL MOVIMENT REVINDICATIU i DEMOCRÀTIC

dels ENSENYANTS

Per un ensenyament democràtic

QUE VOLEM ELS ENSENYANTS ?

Els grans problemes que l'ensenyament té a Espanya son ben coneguts per tots. Els diaris i també els organismes oficials reconeixen ja les deficiències educatives que avui pateix una gran part de la població. La gratuïtat, la escolarització total incluint la preescolar, la millora de la qualitat pedagògica, l'ensenyament de la llengua vernàcula Son reivindicacions que avui coneix i pateix la majoria de la població.

Aquests problemes s'arrossegueuen en el nostre país fa molts anys, des el començament del Règim franquista que va frenar tota la reforma escolar de la II República malgrat tot, avui aquests problemes apareixen en primer pla. Tothom és conscient dels déficits existents. Aquest procés de presa de consciència es degut tan a l'aparició d'un moviment per la millora de l'ensenyament cada cop més gran com a l'actuació de l'Estat que ha aguditzat el classisme en l'educació en aquests darrers anys (una prova clara es la selectivitat), les cartes amb millars de signatures demanant escolarització i gratuïtat, les ocupacions de terrenys per escoles, l'ocupació pels pares de centres on el material necessari no existia o llocs on el funcionament era molt irregular, les manifestacions demanant els terrenys per construccions escolars, o exigint escoles i guarderies, han estat cada cop més freqüents, la darrera mostra de tot això que diem és l'ocupació de "Cascabel".

En aquest procés els ensenyants hem jugat un paper molt important. D'una banda hem donat exemple de lluita per les nostres reivindicacions pròpies d'estabilitat, augment de sous, dret de reunió i associació i d'altres, hem creat amb els pares movilitzacions per la millora de l'ensenyament senyalant els principals problemes, explicant la necessitat de millores materials i pedagògiques etc. Hem arribat a crear les nostres formes d'organització com ensenyants i a coordinar-nos amb altres sectors per exigir una millora radical de l'ensenyament.

Totes aquestes experiències i lluites han estat i son fonamentals, però avui no n'hi ha prou, perquè les condicions generals de l'ensenyament depenen clarament

del tipus d'Estat en que vivim, i es això la barrera que ens impideix aconseguir les millores que veiem necessàries.

L'existència d'escoles, la gratuïtat, la qualitat de l'ensenyament, les condicions dels mestres depenen de l'Estat. I l'Estat franquista que no soluciona els problemes de l'Ensenyament es el mateix que congela els salaris de tots els treballadors, entre tant permeteix que pugin els preus, el mateix que autoritza als empresaris per acomiadar als obrers i empresona als més conscients dels seus drets, el mateix que condemna a mort a Salvador Puig Antich i mata als treballadors de Sant Adrià....

Es una dictadura que priva al poble de les llibertats mínimes, per tant que les classes dominants puguin actuar sense problemes .

LASITUACIO ACTUAL I LES LLIBERTATS POLITIQUES

Malgrat tot, la dictadura i tot el seu aparell represiu, no es capaç ja d'impedir el creixement i l'extensió de les reivindicacions populars . Cada vegada nous sectors populars lluiten exigint els seus drets. Ben clar és això en ciutats senceres com Vigo, El Ferrol, i Pamplona que han aturat tota activitat en solidaritat amb lluites obreres, com aquests dies està succeint al Baix Llobregat.

Així mateix a la nostra lluita els ensenyants ens enfrontem amb uns aspectes de la situació general on es dona la nostra problemàtica específica

- La manca de Llibertats Polítiques

- Manca de llibertat de reunió: per discutir entre tots, col·lectivament com podem aconseguir noves millores.
- Manca de llibertat de vaga, com instrument de pressió en les nostres lluites.
- Manca de llibertat d'associació, es a dir, inexistència d'un sindicat d'ensenyants, garantia de la continuïtat i força de la nostra lluita

- La situació d'abandó en que l'Estat manté l'ensenyament.

Tots som conscients de que la nostra situació com ensenyants és una conseqüència més de la que l'Estat manté en l'ensenyament, tant en el sentit de com organitza el sistema escolar per seleccionar als fills de les classes populars, marginant-els de l'ensenyament mig i superior com en un altre aspecte, en les diferents condicions de l'ensenyament segons l'origen social, que es produeixen no assegurant la gratuïtat i recolçant-se en l'ensenyament privat.

Es per tot això que n'hi ha prou amb els objectius reivindicatius ja plantejats d'una forma clara, hem de contribuir amb el nostre moviment a la lluita general per unes llibertats polítiques mínimes, amnistie per tots presoners i exilats polítics, llibertats sindicals i autodeterminació de totes les nacionalitats i extendre-les en el sector dels ensenyants.

ELS OBJECTIUS DEMOCRÀTICS DE L'ENSENYAMENT

Es tracta per tant, de que els ensenyants participin al màxim en la consecució de les llibertats polítiques. Per això cal acabar amb l'actual Règim i fer que la conquesta de la democràcia sigui al màxim favorable per les classes populars. Els eixos al voltant dels que ens plantejem aquests objectius democràtics son:

- Escolarització total, incluint la preescolar, fins els 16 anys
- Gratuitat total
- Escola pública i laica finançada per l'Estat i amb garanties de funcionament no burocratitzat; per això es necessària la creació d'institucions i organismes que assegurin el control per part de la població i la democràtizació (formes de reclutament dels ensenyants més racionals, funcionament democràtic de l'escola, etc.).
Cal ja des d'ara l'implantació progressiva de l'escola pública amb bones condicions pedagògiques i una altre forma d'escolarització escolar. L'experiència de la lluita de Cascabel, transformant-se de centre privat en estatal, mantenint la mateixa organització es un bon exemple per descobrir noves possibilitats per aconseguir l'objectiu plantejat avans.
- Ensenyament en la llengua vernàcula, adequació de l'escola a les característiques regionals i nacionals
- Participació dels ensenyants en l'elaboració de la política educativa general, creant les institucions necessàries per això

Aquests punts no son exhaustius ni complerts. Avui sembla ja possible avançar per aquest canvi, a partir de les lluites i movilitzacions en la consecució d'alguns d'aquests objectius. I seran aquestes lluites les que ens permetran esclarir i matitzar com ha de ser l'ensenyament que beneficiï a tota la població i en primer lloc a les classes populars.

Hi han molts sectors de la població interessats en la consecució d'un canvi democràtic en general i en la conquesta d'aquests objectius en el camp de l'ensenyament. Per això avui és indispensable discutir, ampliar tot el que avans es senyalava. Però també és necessari lluitar ja ara per la consecució d'aspectes determinats que ens ajudin a avançar en la perspectiva que tenim plantejada; per això es necessari que a cadamoment ens donem nous mitjans que fagin possible la convergència i unitat de tots els sectors interessats. En aquests moments, ja existeixen institucions i organismes que plantejen d'una forma oberta totes aquestes questions i que treballen en aquest sentit. Hem de dedicar, doncs, les nostres forces en ampliar aquests organismes perquè puguin ser cada cop més representatius dels diferents sectors; paralelament és fonamental establir i recolçar d'altres mitjans

que ens permetin participar ampliament com ensenyants en les campanyes democràtiques generals, assegurant la seva difusió. Aquestes movilitzacions seràn unes vegades, per objectius generals, com l'amnistia, o el dret de vaga, per exemple, i de altres pel progrés de l'ensenyament: gratuïtat, ensenyament en català, etc.

LES PRIORITATS ACTUALS

1.- Tirar endavant lluites per les reivindicacions dels ensenyants, que ens permetin movilitzar a millers d'ensenyants. Per això cal utilitzar els instruments legals, que assegurin una difusió molt gran; preparar la convergència de diferents sectors o localitats, assegurant la solidaritat més amplia possible, destacant en primer plà la necessitat de llibertats sindicals i polítiques per aconseguir les nostres reivindicacions.

2.- Promoure accions de caràcter general que incideixin dins la mateixa estructura educativa per la consecució d'objectius democràtics i que afavoreixin la convergència dels diferents sectors (ensenyament en llengua catalana, creació d'escoles públiques suficients i en condicions que permetin el control de la població, per exemple, a través d'organismes representatius que estiguin presents, en les juntes municipals d'Educació, incidint en la seva actuació etc.)

3.- Participar en les campanyes democràtiques generals.

4.- Extensió de Comissions com organismes que impulsen i participen en aquesta lluita general i molt fonamentalment en el camp dels ensenyants; Així com la creació de noves instàncies i organismes que fagin possible una convergència més amplia i unitaria de tot el moviment de l'ensenyament.

LA LLUITA REIVINDICATIVA DELS ENSENYANTS

Els ensenyants els darres anys hem fet un seguit d'accions i movilitzacions amb l'objectiu d'aconseguir millorar les nostres condicions de vida i de treball.

Aquestes accions s'han manifestat de formes diferents i han tingut gran extensió i força.

A molts llocs l'àmbit d'actuació ha estat el mateix centre on els mestres, o bé exigien augment salarial o bé es negaven a fer hores extraordinàries, o bé denunciaven l'abús de poder del director...

Les accions on s'han movilitzat sectors sencers d'ensenyants son les que han tingut la més gran repercusió. Recordem l'importància de les lluites dels mestres estatals, les accions fetes els darrers anys pels ensenyants dels centres privats al voltant del Conveni, i també les fetes pels professors d'Instituts i de l'Universitat. Tot aixó ha tingut gran importància per si mateix, i cal treure conclusions i valoracions qu'ens ajudin ha avançar en la seva continuïtat i extensió, no solament en el sentit d'ampliar el nombre de participants sinó també respecte als objectius cada vegada més ambiciosos pels que ens hem de moure.

Veiem:

En primer lloc hi ha la participació, cada vegada més gran, d'ensenyants en aquestes accions i movilitzacions. Si bé en un primer moment els nuclis d'ensenyants que hi participaven en aquestes lluites eren molt reduïts, avui son molts els ensenyants que de manera més o menys activa estan disposats a presionar per canviar la seva situació. L'experiència del darrer Conveni d'ensenyament privat es un exemple d'aixó: molts mestres i llicenciats d'academia assistiren a les assemblees en recolçament del programa reivindicatiu; també hem vist que cada vegada son més els centres que tenen conflictes, sigui per l'exigència de reivindicacions, sigui per intentar canvis en l'orientació del centre.

En segon lloc, la situació objectiva dels ensenyants i les mateixes movilitzacions d'ells han possibilitat l'existència d'un Programa Reivindicatiu que, malgrat tenin concrecions de tots els sectors, hi contés els punts unitaris i comuns de tots els ensenyants.

Aquests son:

- Estabilitat laboral
- Augment de salaris
- Millora de les condicions de treball
- Dret a vaga
- Sindicat d'ensenyants

En tercer lloc, la majoria de les accions han tingut un caràcter sectorial, lògic si tenim en compte que les condicions son diferents als diversos sectors i si considerem el baix nivell de lluita del moviment i l'atonía de trenta anys. Però ara es ja cada vegada més imprescindible i necessari generalitzar i estendre la solidaritat entre els diversos sectors i centres.

En quart lloc hem vist que per fer les movilitzacions de caràcter sectorial ha estat necessaria d'utilització de diversos instruments i mitjans.

La movilització dels mestres estatals va començar a partir de la provocació del "Ministerio" en relació al augment del sou dels funcionaris que va excloure als mestres contractats. En un primer moment fou el SEM qui, actuant de forma demagògica, es presentà com a defensor dels interessos dels mestres. Però, rapidament el SEM fou desbordat per la lluita dels mestres en un moment on ja s'havia realitzat l'extensió de la movilització i s'havia estés un programa reivindicatiu que, en els punts inicials, era unitari.

L'experiència dels ensenyants dels centres privats també serveix per entendre la necessitat dels instruments d'ampliació i extensió de les lluites. Aquest any el combat del Conveni s'ha avançat en l'utilització dels càrrecs sindicals i del mateix Sindicat, però això encara es insuficient. Varem ampliar el nombre de participants a les assemblees, vam tenir un poder de convocatòria més gran, vam aconseguir que molts ensenyants coneixessin el Programa Reivindicatiu a defensar en la lluita i als seus centres, però tot això fou encara insuficient. Per què? Perque es necessiten enllaços i representants honrats que portin la problemàtica general dels ensenyants als seus centres. Perquè avui es necessari utilitzar a fons tots els instruments legals, i això vol dir que els elements més responsables del moviment d'ensenyants s'han d'introduir en ells. Cal fer complir tasques d'encuadrament i movilització a aquestes institucions perquè, al temps que ens serveixen per ampliar i estendre el moviment, manifestin les seves pròpies tradicions donat que les seves funcions objectives son reprimir i frenar les lluites. No hem de tenir por a la possible integració del moviment per aquestes institucions, avui està en primer pla i de manera imprescindible l'ampliació, l'extensió i la generalització de les lluites amb uns objectius reivindicatius clars que han estat fixats pel mateix moviment i les seves organitzacions més avançades al marge i en contra de les mateixes institucions legals.

Per altra banda cal tenir en compte que a cada lluita ó acció es deurà utilitzar el mitjà més idòni que possibiliti millor la movilització més ample i la més gran victòria de les nostres reivindicacions. Això requereix fer l'acció al moment just, saber qui és l'enemic principal, qui es el que està en un primer pla i quines son els mitjans necessaris per la negociació; perquè fer lluita reivindicativa vol dir aconseguir millorar la situació i això, a la major part dels

casos, significa saber pressionar fortament primer, per poguer negociar millor despòs. Dins el moviment d'ensenyants hem tingut diverses experiències amb respecte a tot això. La primera vegada que a Barcelona es plantejà la movilització general dels ensenyants de privada al voltant del Conveni, si bé ens vam plantejar uns objectius no vam tenir en compte, o'millor dir, no vam tenir mitjants prou suficients, per pressionar en la negociació i plantejar les nostres reivindicacions. Evidentment varem aprofitar les assemblees per denunciar el paper del Sindicat i l'actitut de la patronal, però això fou insuficient per aconseguir millores.

Tambè en la lluita dels mestres estatals un dels grans dèficits per al continuïtat de la movilització fou l'inexistència d'instruments legals que permeteixen d'aglutinar als mestres i ensems poguer establir un canal de negociació amb el "Ministerio". Va haver-hi llocs, com Barcelona, on els contractats continuaren les seves accions però amb dificultat haurien pogut portar-les endavant per més temps.

En cinquè lloc, i això també ho ha demostrat la nostra mateixa experiència, cal que el moviment d'ensenyants disposi d'una organització pròpia que possibiliti el desenvolupament d'un moviment d'ensenyants ampli, que fixi els seus objectius generals i uneixi dins d'una perspectiva més ampla i general aquest moviment amb el conjunt del poble.

Aquest és el paper que ha intentat jugar COMISSIONS DE MESTRES I LLICENCIATS i que deu continuar realitzant juntament amb d'altres sectors d'ensenyants, donant a cada moment el caràcter i els mitjants que la situació requereix.

Es evident que l'existència de la lluita reivindicativa es un fet molt estès dins dels sectors populars i que cada cop té una importància més gran entre els ensenyants. Aquestes movilitzacions devem extèndre-les però amb això no hi ha prou; també devem actuar i pressionar per aconseguir un canvi real de l'actual forma de l'estat que ens permeteixi tenir les llibertats polítiques necessaries tant per millorar la nostra situació com per augmentar la nostra organització i força que ens possibiliti d'avançar cap una transformació més justa de la nostra societat.

Per la millora de l'ensenyament

Per les Llibertats Polítiques

Per un SINDICAT D'ENSENYANTS

Comissions de Mestres i Llicenciats es solidaritzent i extenent los lluites exemplars d'Elsa, Solvay i de tot el Baix Llobregat en la seva VAGA GENERAL.

Aquesta es la perspectiva que donarà el triomf als treballadors del Baix Llobregat i a tota la classe obrera: L'extensió de la solidaritat a nivell nacional, la participació de tot el poble en les accions solidaries i el sostén d'aquestes vagues.

Hem de convertir la VAGA GENERAL del Baix Llobregat en un pas endavant cap a la lluita general per conquerir les nostres reivindicacions

-Per la READMISIO DELS DESPEDITS

-Per la PLATAFORMA REIVINDICATIVA, (salari minim de 650 Ptes., 40 hores, IRTP i seguretat social a càrrec de l'empresa...).

-Pels DRETS D'ASSAMBLEA, REUNIO I VAGA.

VISCA COMISSIONS OBRERES
=====